

KIS HÍR LAP

GYURICZA ÉS MARIKA. (lásd 405. l.)

5. l.)

bácsi.

ne

HOPÁGO LÁBA.

— Mese. —

(Vége.)

LIGHOGY Hopágo távozott, Ferkó körül göngyölgeté jól a lábat az orral, nyakába akasztotta és beleugorván a vízbe, a másik szigetre uszott pajtásaihoz, kik roppantul mulattak és örültek Hopágo bosszúsága fölött.

Azonban Hopágo sem volt rest, hanem sietett a tenger vén boszorkányához. Ez egy ránczos, kis teremtés volt, nagyon, nagyon vén; csigabigák és tengeri szörnyetegek közt élt egy barlangban. Ott ült most is és épen néhány tengeri pókon rágódott, midőn Hopágo beuszott.

„No, mit alkalmatlankodol már ismét?” kérdé a vén boszorkány haragosan, mert a durva és falánk Hopágot nem igen szerette.

„Elvesztettem a lábamat, nagy anyó!” szólt Hopágo.

„Hát aztán? Mi közöm hozzá?”

„És Figli elvesztette az orrát,” folytatá a szörnyeteg.

De már erre fölpattant a vén boszorkány. Figli az ő unokája és kedvence volt.

„Micsoda? Figli elvesztette azt a gyönyörű százöles orrát? Hogyan? Mikor? Hol?”

Hopágo elbeszélte mindent s a

vén boszorkány dühösen fölkiáltott: „Majd megtanítom én azt a vakmerő fiut, — hol találom meg?”

„Majd odavezetem... csak siesünk, mert félek, hogy a semmirevaló addig megsüti és megeszi a lábamat.”

Ezzel a vén boszorkány fölült egy hal hátára s Hopágoval eljutott azon szigethez, melyen előbb Ferkó volt. Hanem most már nem volt senki, semmi, sem Ferkó, sem láb, sem orr.

„Ez már mégis sok!” ordított Hopágo, sirva mérgében. „Nagyanyó, vedd elő büvös mesteriségedet és keresd meg, hol van a lábam.”

„Tanácskoznom kell elébb tudós békámmal,” szólt a vén boszorkány. Visszamentek tehát a barlangba s felkeresték a tudós békát, mely egy sarokban csendesen üldögélt; nagyon öreg volt, hosszú fehér szakállal s apró fényes szemekkel. A vén boszorkány megsimogatta a béka szakállát és kérdé:

„Béka, béka mondd nekem, Orrot, lábat hol lelem?”

És a béka felelt:

„A lábat az orrban, orrot a barlangban, A barlangot pedig szikla oldalában.”

És a vén boszorkány szólt:

„Béka, béka, mondd csak még:

„Ha most oda elmennénk,

„Orr, láb ismét a miénk?”

És a béka felelt:

„Os
nem ig

„Ö
mi mind
kány.

„No
menjünk
hogy m

És

„Ne
mutaton
Hopágo
megfojt

És

De
nyezeté
uszott
ment a

A
zette
fiuk vol

Itt

hogy m
lábbal
szott és
a fiukra
boszork
a szára

„Ha oda mentek,
„Meg is bánjátok
„Mert Hopágóra
„A halál vár ott.“

„Ostoba béka!“ kiáltott Hopágo
„nem igaz a, amit fecseg.“

„Ő nem ostoba, ő bölcsőbb mint
mi mindnyájan,“ szolt a vén boszorkány.

„No jó, nem bánom; hanem most
menjünk. Parancsolja a vén békának,
hogy menjen elől, vezessen.“

És a béka szolt:

„Nem! nem! nem
„A vén béka nem megyen.“

„Nem jösz? Dejszen, majd meg-
mutatom én, hogy jösz!“ ordított
Hopágo. „Indulj rögtön, különben
megfojtlak.“

És a béka szolt:

„Meg is bánod,
„Ha próbálod!“

De Hopágo nem törődött a fe-
nyegetéssel; fölkapta a békát és
uszott vele ki a tengerbe; utánok
ment a vén boszorkány.

A béka kényszerítve levén, elve-
zette őket a szigethez, melyen a
fiuk voltak.

Itt Hopágo megparancsolta neki,
hogy menjen föl és hívja Ferkót, a
lábbal és orral. A béka föl is má-
szott és egy szikla tövében rátalált
a fiukra, mialatt Hopágo és a vén
boszorkány lent maradtak, mert nekik
a szárazföldön nem volt semmi hatal-

muk. Midőn a fiuk a békát meglát-
ták, nagyon nevettek és bámultak.

„Nézzétek!“ kiáltott Ferkó, „egy
öreg béka, ősz szakállal!“

„És milyen bölcs pofát vág!“
tevé hozza Vili. „No, mi kell, béka
koma?“

Nagy volt csodálkozásuk, midőn
a béka megszólalt:

„Gyerekek, gyerekek
„Jertek mind, kövessetek!“

„Hiv bennünket. Menjünk!“ szolt
Ferkó.

És a béka még szolt:

„Jó tanácsom hallgassátok
Lábat, orrot is hozzátok.“

Ferkó fölkapta a lábat és orrot
és követte a többiekkel együtt az
öreg békát. Egy magas szikla szélére
vezette; lent uszkáltak Hopágo és
a vén boszorkány. Ferkó nagyot
kaczagott, mire Hopágo föltekintett
s meglátta az egész csapat matröz-
gyereket, kikre oly nagyon fájt a
foga.

„Itt a lábad, Hopi pajtás; sze-
retnéd?“ kérdé Ferkó.

„Add ide!“ orditá Hopágo.

Ferkó, hogy boszantsa, kissé
leereszté a lábat a víz felé, de ugy,
hogy Hopágo el nem érheté és annál
dühösebb lett; bögött és ordított s
igy roppant nagy száját nyitva tartá
épen Ferkó felé. Ferkónak egy tréfás
ötlete támadt.

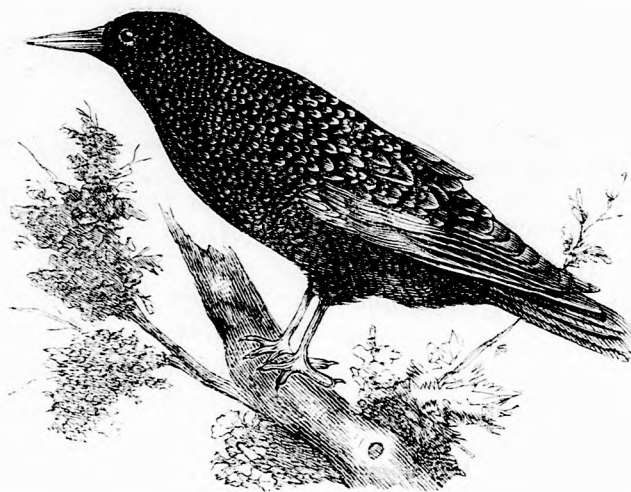
„Milyen mulatságos volna, ha

most lábát bedobnám szájába és megenné ő maga!”

„En még okosabbat tudok,” szolt Vili. „kössük a lábat a kötél-orr végére, de úgy hogy a horog szabadon maradjon; ezt bedobjuk a szájába és a horoggal megfogjuk, mint a halat.”

„Nagyon jó lesz,” kiáltottak a többiek s úgy tettek, a mint Vili

mondta. Mikor Hopágo ismét nagy bögsre nyitá ki száját, a lábat hirtelen beledobták az orr horgos végével, a másik végét az orrnak pedig mindnyájan erősen fogták. Hopágo hamarjában nem is tudva, mi esik szájába, bekapta saját lábát, de egyuttal a horog is torkába akadt. A fiuk ezt látván, nagy erőfeszítéssel kihuztak Hopágót félig a vízből, a

A SEREGÉLY. (lásd 412. 1)

kötél-orrot megkötötték egy fához s ott csügg a szörnyeteg föld és víz közt még most is, ha meg nem halt

A vén boszorkány az ő tudós kájával szépen hazament barlanga és ki sem jött többé. A fiuk pedig másnap egy hajón, mely éppen evezett, szerencsésen hazajutot-

tak ismét és most is élnek ha meg nem haltak.”

Eddig tartott a nagymama meséje s éppen jó volt, hogy véget ért, mert már késő volt s a kis fiuk lefeküdtek szépen és álmodtak a hosszú orral és Hopágo lábával.

„Kis Lap” jövő számában meg fognak jelenni a helyesírási föladat megfejtőinek ne szám mellé fog mellékelteni a II-dik kötet tartalomjegyzéke.

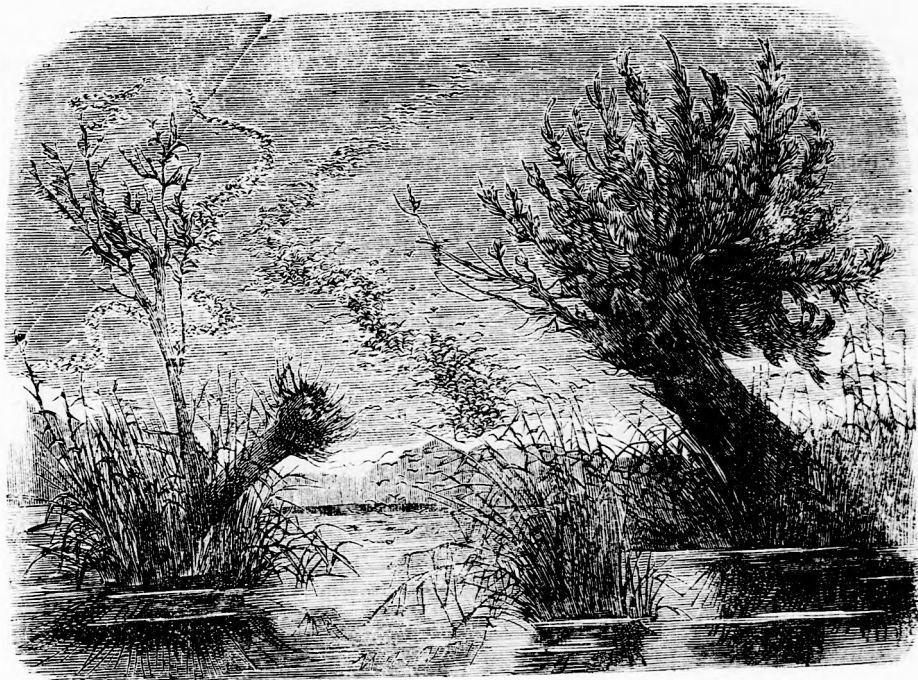

GYURICZA ÉS MARICZA.

(Képpel a czimlapon.)

Egy dunamenti kis városban lakott Gergely mester az ő kis fiával, Gyuriczával. Gyuriczának nagyon szomoruan folytak gyermekévei, anyja meghalt, atyja pedig, ki ácsmester

volt, a házon kívül dolgozott s nem vihette magával fiát; Gyuricza tehát nagyon rosszul járt volna, ha szerencsére egy öreg asszony, ki ugyan abban a házban lakott, meg nem könyörül rajta s nappalra magához nem veszi. Így aztán a kis fiu baj nélkül meg volt egészen 8—9 éves koráig, midőn már maga is tudott

A SEREGÉLY. (lásd 412. l.)

magára vigyázni és iskolába kezdett járni.

Hanem ekkor nagy baj érte Gyuricza atyját; a munka elfogyott, sehoh sem tudott keresetre szert tenni s akármennyit járt-kelt, este mégis mindig üres kézzel tért haza.

Hogy megélhessenek, el kellett adni egy butort a másik után, utol-

jára pedig a ruhaneműeket is és szegény Gergely mester gyakran éhezett, csakhogy fiának egy darab kenyér jusson; végre már nem volt mit eladni, pedig épen fizetni kellett volna a szállásbért is; mivel pedig ezt nem tudták kifizetni, a szivtelen háziur kikergette őket s hajlék nélkül álltak az utcán. Gyuricza

sirt keservesen; de atyja, bár szintén könyezett, vigasztalta.

„Ne sirj, fiam! Nagy a világ, ha itt meg nem élhetünk, elvándorlunk másfelé.“

„Hová?“ kérdé Gyuricza.

„Hát Pestre. Ott majd találok munkát.“

„Oh, az pompás lesz! Menjünk mindjárt!“ ujjongott Gyurka.

„Előbb még arról kell gondoskodni, hogyan jutunk Pestre pénz nélkül,“ szolt atyja és gondolkozni kezdett. Eszébe jutott, hogy egy hajón, mely a Dunán jár és a városkában is mindennap kiköt, van egy ismerőse, és pedig a kormányos, a ki talán segíthetne valamikép. Odament tehát a Duna partjára és mikor a hajó megérkezett, a kormányos kijött néhány perczre a partra és mindjárt ráismert Gergely mesterre.

„Ah! Gergely mester! Hát hogyan van? Mi ujság?“

Gergely mester elpanaszolta a baját s elmondta, hogy Pestre szeretne jutni, de nincs pénze, hogy a hajón fizessen. A kormányos megígérte, hogy majd segít a bajon, beszélt is azonnal a kapitánynyal, ki megengedte, hogy Gergely és fia a hajón Pestre mehessenek.

Történt, hogy ütközben a hajónak baja esett. Gergely mester, ki igen ügyes ács volt, azonnal neki fogott és oly pompásan helyreigazította, hogy a kapitány nemcsak egészen meg volt elégedve, hanem mikor

Pestre megérkeztek, ajánló levelet adott Gergely mesternek egy nagy építés vezetőjéhez, ki rögtön fel is fogadta, úgy hogy Gergely mesternek ezentul nem volt többé gondja. Gyuriczát fölfogadták inasnak s az első pénzen, melyet keresett, ajándékot küldött azon jó öreg asszonyak, ki őt kis korában esztendőig ápoltta.

De tulajdonképen nem is ezt akartam én Gyuriczáról elmondani, hanem azt, hogy soha sem felejté el, mily keserves dolog az, ha valaki nyomoruságban van; ezért a hol csak tehette, igyekezett mások baján segíteni. Így történt egyszer, hogy hideg, esős reggel találkozott az utcán egy kis leánnyal, ki szinte didergett s kezében s hátán nagy csomag bodzavirágot czipelt, úgy hogy még a szeméből peregő könnyeket sem törölheté le.

„No, mi baj?“ kérdé Gyuricza.

„Ah! édes anyám beteg és már két napja nem evett!“ zokogá a kis leány. „Már eladtuk mindenünket, még ez a bodzavirág volt, ezt akartam eladni, hogy édes anyámnak valamit vehessek! De senki sem akarja megvenni!“

„Azért nem kell ám sirni,“ vigasztalá Gyuricza. „Majd próbálunk szerencsét, add ide a felét.“ Ezzel ölbe kapta a teher felét és házról házra járt, mindenütt hangosan bekiáltva:

„Vegyenek bodzavirágot! Kérem vegyenek! Itt van egy kis leány,

kinék a
vegyék

És
szerencs
lettek
mulva
egyik-m
fényes
Marika
vigaszta

Hát
Gyuricz

Maguk
megtan
nálni.

„N
kérdé C

„É
nem tu

„É
— má

mit.“

Egy
bámulta
lalt Kl

„M
az, me
mondan

„O
ócska k

kinék az anyja betegen fekszik . . .
vegyék meg a bodzavirágot!“

És Gyuricza nem hiába próbált szerencsét. Az emberek figyelmesekké lettek a kis leányra s alig félóra mulva minden el volt adva, sőt egyik-másik ur ráadásul még egy-két fényes tizeskét is adott, úgy hogy Marika ujjongva ment haza és megvigasztalhatta beteg édes anyját

Hát nem volt-e derék gyerek Gyuricza?

ABRAKADABRA.

— Tréfás mese. —

RSZVÉT hetében, nagypéntek napjának estén kissé unatkozva ült a még fűtött kályha mellett Ödönke és Klárika. Maguk voltak otthon, lezckéjüket megtanulták s nem tudtak mit csinálni.

„Nem tudsz valami mesét Klári?“
kérdé Ödön.

„Épen kérdezni akarlak, te nem tudsz-e valamit,“ felelt Klárika.

„Én bizony semmit sem tudok — már rég nem mesélt mama semmit.“

Egy ideig mindketten némán bámultak a levegőbe; aztán megszólalt Klárika:

„Micsoda hosszú, nehéz szó volt az, melyet tegnap nem tudtál ki mondani?“

„Oh! az egy furcsa szó — egy ócska könyvben olvastam — valami

varázs-szó, melyet hajdan boszorkányságokra használtak — várj csak talán eszembe jut — Aberda — nem, Aberkab — ez sem az . . .“

„De furcsa szó — Gondolkozzál csak.“

„Már tudom: Abrakadabra! — Abrakadabra!“

Épen gondolkozni akartak mindketten a fölött, valjon miféle titkos szó ez, midőn egyszerre megjelent az ajtóban egy furcsa alak és mély hangon szólt:

„Hívtatok? Itt vagyok.“

A gyerekek eleinte kissé megijedtek, de Ödön bátor fiu volt s hamar visszanyerte hidegvérét. Közeledett az idegenhez, ki hosszú ősz szakált, borzas haját viselt, kezében pedig hosszú botot tartott.

„Kihez van szerencsénk?“ kérdé Ödön.

„Hahaha! Nem tudjátok? Hisz épen most hívtatok. Én vagyok a vén Abrakadabra, ki szívesen megjelen és megtréfálja azokat, a kik hívják.“

„Ah! Abrakadabra bácsi? Nagyon örvendek, hogy van szerencsém megismerhetni.“

„Elhiszem, kis vitéz, elhiszem. Hát szorítsunk kezet.“

Ödön is, Klárika is kezet nyújtottak, de hamar visszakapták, mert az öregnek kezei borzongósan hidegek voltak.

„Hideg a kezem? No, nem baj, tánczoljunk kissé, majd abban fölmelegszem. Jer, kis hugom.“

„Szivesen, hanem Abrakadabra bácsi ruhája csupa víz, nézze, szinte esorog — nedves lennék tőle.“

„Az igaz — a bizony baj.“

„Jó volna valami száraz ruhába bujni.“

„Oh, az könnyü — mondjátok csak nevémet visszafelé, mindjárt más leszek.“

Ödön egy ideig betűzeté, aztán kimondta: „Arbadakarba!“

Alig mondta ki, az öreg ember helyén valami egészen más állott. Feje nagy szalonnás gomboczezá változott, testéből egy nagy sült liba lett, lábai szintén libalábakká változtak; egyik keze pedig késsé, a másik villává változott át. Az egész szobában rögtön pompás sült-szag terjedt.

„No's, hogy tetszem most nektek?“ kérdé az eleven sült.

„Nagyon jól... kedvem volna beleharapni,“ szólt Ödön.

„Hát csak rajta, próbáld meg.“

Ödön nem sokat kínáltatta magát, hanem odaugrott, hogy beleharapjon, de ebben a perczen az egész alak széthullott, a gombóc-fej egy sarokba gurult, a libatörzsök az ágy alá gördült, a két láb pedig ide-oda ugrált a szobában.

„Ejnye, szegény öreg bácsi ugyan rosszul érezheted magadat így darabokban,“ szólt Klárika.

„Nem biz én, nincs semmi bajom. Különbén ha megint régi alakomban kívántok látni, csak mond-

játok ki jól nevémet. De vigyázatok!“

Ödön hamar ki akarta mondani a nevet, de nem jutott eszébe s Abrakadabra helyett azt mondta: „Abardakabar.“ Alig mondta ki, vége volt mindennek, — eltűnt a gombóc-fej, a libasült és a lábak s a két testvér azon vette magát észre, hogy hiszen ők tulajdonképen a kályha mellett elaludtak s most arra ébredtek föl, hogy fejeik összeközték.

Ti, kis olvasóim, talán azt hiszitek, hogy nem is igaz az, amit elmeséltem; próbáljátok meg magatok, jövő héten nagypénteken hívjátok a vén Abrakadabra bácsit és ha nem jelen meg, akkor, — no akkor nem bánom, ha mesének tartjátok is azt, a mit most elmondtam.

JÁTÉK A SZOBÁBAN.

Már rég nem mondtam nektek játékot, most mondok megint egyet, mely jó olyankorra, midőn rossz idő miatt szobában kell ülni. Szereztek egy csomó nyomtatott betűt, jó nagyokat és ragaszátok kemény kis papirkoczkákra. Aztán mindenki vesz 8 — 10 betűt és titokban összeállit belőlök egy szót; e betűket aztán megint összekeveri és odaadja másnak, hogy találja ki, milyen szó volt. Meglátjátok, hányféle szót lehet ugyanazon betűkből összeállítani. A játék abból is állhat, hogy ki tud ugyan anynyi betűből gyorsabban több szót összeállítani.

PuDDING (lásd 410. l.)

A JÓ KIS GAZDA.

Sándorkának paripája:
 Az csak a ló! nincsen párja!
 Négy kereken jár a lába
 Sohsem szorul takarmányra
 Soha senki nem ül rája
 Gyepőlőt sohsem érez szája
 Nem is istállóban hál a
 Hanem kedves kis gazdája
 Ágyába tér ő halásra —
 Sándorkának paripája:
 Az csak a ló, nincs is párja!

PUDDING.

(Képpel a 409. l.)

Pudding pudding, — vajh miféle?
 Pudding, pudding vajh mi vagy?
 Angoloknak édes étke
 Hideg télben hogy ha fagy.

Mando'ábul, mazsolábul
 És cukorbul keverik
 S ha a szeszes rum reágyul
 Azon forrón megeszik.

PISTIKA ÉS A KOTLÓS.

Piczi Pisti kasban ül
 Kis pipinek megőrül
 Csicseregnek, sípogatnak
 Kosara körül.

Öreg kotlós oly kezes
 Pistival pört nem keres
 Hisz' nem bántja a kis fiu, —
 Kotlósom szeress.

Pelyhes csirke, pipipi,
 Olyan kedves, oly kicsi.
 Fias tyukot sok fiastul
 Pisti szereti.

Kicsi öreg: egyaránt
 Tudják, hiszen meg nem bánt.
 Mert e kisdéd nem szakácsné —
 Nem öl, ki se ránt.

A VADKAN.

(Képpel a 413. l.)

Csörtet a vadkan,
 Rőf, rőf, rőf,
 Fuss gyerek onnan
 Mert megdőf.

B
 Haj
 mai népe
 elienség
 sába. Gy
 akartak
 ezer font
 hát a sz
 megszaba
 től, össz
 csak talá
 egy nagy
 Bren
 ott állott
 rómaiak
 nem tud
 ni, mert
 lentik a
 dobta saj
 mondá, h

Ottan a makkban
 Vaczkola ő —
 Nagy agyarában
 Nagy az erő.

Vad kocza fuss csak,
 Fuss, fuss, fuss!
 Most ha vigan vagy —
 Majd léssz bus.

Gyilkos a puska
 S benned a hus
 Jó falatocska —
 Begybe lecsusz.

Csörtet a vadkan —
 Csak csörtess.
 Sörte nyakadban
 Jó kefe lesz.

Szöröd a pamlag
 Púha bele.
 Böröd a könyvnek
 Jó födele.

BRENNUS KARDJA.

Hajdanában egyszer a hatalmas római népet a gallusok legyőzték s e vad ellenség benyomult egészen Róma városába. Gyilkoltak és pusztítottak s nem akartak előbb távozni, míg a rómaiak ezer font aranyat le nem fizetnek. Így hát a szerencsétlen rómaiak, csak hogy megszabaduljanak a kegyetlen ellenségtől, összehordtak minden aranyat, mit csak találhattak s városban s kezdték egy nagy nyílt piacon mérni.

Brennus, a gallusok döllyfős vezére, ott állott a mérleg mellett s midőn a rómaiak panaszt emeltek előtte, hogy nem tudják az aranyat pontosan megmérni, mert a gallus katonák mindig felbilentik a mérleget. Brennus büszkén beledobta saját kardját is a mérlegbe s azt mondá, hogy ők miut legyőztek hall-

gassanak, mert a legyőzött népek sorsa szenvedés és hallgatás. És gunyosan szemökbe nevetett.

De már ez sok volt a romai vezérnek, Camillusnak. Visszavité az aranyat a kincstárba és bátran kiáltott Brennus felé.

„Mi rómaiak vassal védtük eddig hazánkat, nem arannyal; most hát szinten vassal foguok békét vásárolni.“

Ezzel kivonta kardját és katonáihoz ment. Összegyűjtött annyi serget, a mennyit tudott s még egyszer megütöztött az elbizakodott gallusokkal, és pedig oly szerencsésen, hogy tökéletesen megverte és az országból kikergette őket. Brennus pedig sópánkodhatott aztán, hogy nemcsak aranyat nem kapott, hanem csufosan kellett haza futamodnia.

Igy jutalmazza a siker a bátrakat, s így bünhődik a döllyfős elbizakodás.

SZÜLETÉSNAPI ÁLOM.

(Képpel a 416. l.)

Hallja mindeki akarja:
 Holnap a születésnapja
 A mi Esztikénknek.
 S a ragyogó ajándokot
 Sok aranyos, fényes dolgot —
 Álmában sejté meg.

Ott nyargal a kis lovacska
 Maga Esztikénk ül rajta —
 Jó lovas az Eszti.
 Ugró zsinór, kis dob, laptá
 Sárkány, bárka, forgó, csapda:
 Körülötte fekszik.

Ott vágat az ügyes, kényes,
 Bojtos farku, nagy sörényes
 Uszkár-kutya: Csécse.
 Furesa, apró, vidám, röpke
 Őt kis tör e garast lök be
 Eszti perseiyébe.

Bohóc Misi, fürtös Vicza,
Hintó, szekér, egér, czicza.
Képes könyv ott, báb itt:
El-fánt, csikos pojácza —
Mindezekkel Eszti ját-sza
Boldog szünóráit.

S hogy álmadoz kis Eszterke:
Előtte leheveredve
Ott látom Petákot.
Ő is örül a holnapnak
Mert neki is majd juttatnak
Egy darab kalácsot.

NAGY KAMASZ ÉS KIS BAMBA.

Pistikának ostora volt
Pattogatott véle.
„Add ide az ostorodat
Csizmámért cserébe!”

Belebútt a hosszú Gyurka
Öblös csizmájába —
Nem mozdulhat és pityereg
A könnyelmű, kába!

Igy szól Gyurka, a nagy kamasz
S a bamba Pistuka
— Bizony együgyű gyerek volt —
Ráállt az alkura.

S tán maig is a eszímában
Ott reked a dőre
Ha jó anyja meg nem látja
S kihúzza belőle.

A SEREGÉLY.

(Képekkel a 404. és 405. lapon.)

A szegény seregélynek ugyancsak
rosz dolga van, mikor vadász-
nak rá, mert ez a vadászat igen
könnyű. A seregély ugyanis nagy
falkákban röpdös, ezrenként és
roppant lármát üt, midőn
leszáll a bokrokra; ekkor a vadászok

hálót vetnek ki és százanként fogják
meg, aztán kegyetlenül kitekerik a sze-
gény madarak nyakát és viszik haza
megsütni. Szerencsés az olyan fogolylá-
tett seregély, melyet élve visznek haza,
hogy a kis gyermekek játszótársa legyen.

A KA

Fiat
több tár
gondtal
fák és vi
megunta

szöcske
hogy a
vágyána

„Ol
hetném
sohajt

„H
tapaszt
künk v
egyik f
ni s itt

A KALANDOS CSEREBOGÁR

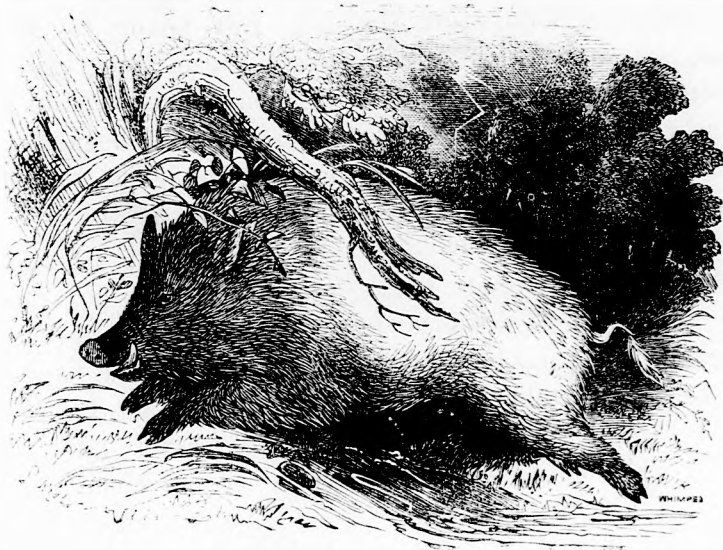
vagy

LEGJOBB OTTHONN.

Fiatal cserebogár szép tavasszal több társával gyönyörű kertben élt és gondtalanul töltötte napjait gyümölcsfák és virágok közt. Lassanként azonban megunta a kertet s irigyelni kezdte

a feeskét, mely messze tájakat bejár, ország-világot lát s nem tölti egész életét szűk kertben.

Sokat gondolkodott e fölött, de végre is talán megnyugodott volna sorsában, ha nem találkozik szöcske komával, ki épen most tért vissza nagy utazásból, melyet oly módon tett, hogy egy kocsira, a saroglyában levő szénára kapaszkodott. A

A VADKAN. (lásd 410. l.)

szöcske oly esodadolgokat beszélt, hogy a cserebogár nem tudott többé vágyának ellenállani.

„Oh! csak tudnám, hogyan rendezhetném be legjobban utazásomat,“ sohajtott.

„Hagyd el, öcsém,“ szólt egy tapasztaltabb cserebogár; „nem nekünk való a nagy utazás; mi csak egyik fáról a másikra tudunk repülni s itt is vágyoznunk kell, hogy

a madarak meg ne egyenek; örülj, ha itthon boldogul élhetsz.“

De hiába beszélt, a fiatal cserebogár nem hallgatott reá s leste az alkalmat, hogy világnak indulhasson. Egy reggel, midőn épen az országut mellett röpdesett, több falusi leány jött arra.

„Ahá!“ szólt a cserebogár, „ezek mennek valahová; majd velök megyek,“ s reá szállt az egyik leánynak kendőjére. De a leányok nem

mentek messzire, egy patakcsa partján a cserebogár nagy boszuságára leültek, és a mezőn szedett virágokból koszorukat kezdték fonni. E közben egyik leányka vadrózsát dobott a vízbe.

„Valjon nem uszhatnám-e le azon a virágon, végig az egész patakon?“ gondoló a cserebogár. Még szöcske koma sem utazott hajón... ez szép volna.“

Jobban megnézve a virágot, kicsinek találta s nem mert rászállani. Később azonban ez egyik leányka egy egész bokrétát dobott a vízbe. Cserebogarunk most nem habozott, hanem egyenesen nekiröpült, ráült s vigan uszott a bokrétán lefelé.

Kezdetben nagyon tetszett neki a multság; a víz szeliden ringatta a virágbokrétát s a kalandos cserebogár egy óra alatt többet látott, mint eddig egész életében. De az öröm csak rövid ideig tartott; a virágok kezdtek átázni, majd rohamos lett a patak folyása s a bokrétát gyakran egészen víz alá merült, úgy hogy a cserebogár alig tudta magát rajta megtartani, egyszermind pedig teljesen átázott és ugyan csak sok vizet nyelt. Szerencsére a bokrétát egy kanyarulatnál a parthoz vetődött s a cserebogár életveszedelem és halálos ijedelmek közt kimászott a szárazföldre; röpülni nem bírt, mert szárnyai egészen átáztak.

„Oh! bizony majd megfultam,“ sohajtozott, mialatt szárnyait a napon szárítgatá; „meg is éheztem —

otthon ilyenkor mindig reggeli után vagyunk már. Megyek is én haza.“

Ment volna, — de nem tudta, merre menjen. Épen ekkor sétált ott egy fürj s a cserebogár ennek hátára kapaszkodott, gondolva, hogy ez majd hazaviszi. De a fürj ellenkező irányba, egy erdőbe ment s cserebogarunk leugrott a madár hátáról a fübe s körülnézett valami enni való után, mert ugyancsak éhes lett. Egy bokor tövében rokonokra akadt s ezek megvendégelték és hívták, hogy mulasson nálok néhány napig; de a mi cserebogarunk most már csak haza vágyott s elhatározta, hogy mindenáron hazatér.

„Mindennap röpülök egy-egy kicsit; majd csak hazajutok,“ gondoló, de alig kezdett hozzá, nagy zápor érte utól s csak bajjal tudott egy csűr eresze alá menekülni; itt egy ismerős fecskét látott, mely szintén várta az eső elmúltát.

„No, ez bizonyosan hazarepül,“ gondolta a cserebogár. — Ennek a hátára ülök s így hamar otthon leszek.“ Rá is lopózott a fecske hátára s a fecske utnak indult, de nem volt benne köszönet; mindig magasabbra és magasabbra emelkedett a levegőben s pedig oly vilám gyorsasággal, hogy a cserebogár alig bírt kapaszkodni a fecske tollába s nagyon örült, midőn ez végre egy templom tornyára leszállott.

„Nem megyek én tovább, ha meg is halok itt,“ szolt a kis kalandor fára
hamar r
körül se
majd be
Ijedten
hogy va
elszédült
Sokáig á
térven,
hogy lás
geti. Ép
esett vo
jártak s
sal fenye
felkapas
a temple

Elei
homályb
egy leán
le; de i
mert a
majd be
Csak ne
egy leány
öröme
azon leá
partján

„Há
mégis há
utas.

A le
a hol a
midőn a
totta cse
terjeszté
ismét ott
rősei kö
mesélt a
jait és f

dor fáradtan és szomoruan. De csakhamar mást gondolt, mert a torony körül sok fecske röpkedett s egyik majd bekapta már cserebogarunkat. Ijedten mászott tehát a tetőszélére, hogy valamikép lejussan a földre, de elszédült s a magasból lepottyant. Sokáig ájultan hevert, végre magához térvén, kissé körülnézett, s épen jókor hogy lássa: mily veszedelem fenyegeti. Épen a templom ajtaja elé esett volt, hol az emberek ki és be jártak s minduntalan agyontaposással fenyegették. Cserebogarunk hamar felkapaszkodott s a nyitott ajtón át a templomba röpült.

Eleinte semmit sem látott a félhomályban, ide-oda röpkedett s végre egy leányka imakönyvére telepedett le; de itt sem pihenhetett sokáig, mert a leány becsapta a könyvet s majd beleszorult cserebogarunk is. Csak nehezen tudott menekülni s egy leánykának vállára szállott. Nagy örömeire úgy látta, hogy ez ugyanazon leányka, ki multkor a patak partján virágbokrétaikat kötözött.

„Hála az égnek! Most már talán mégis hazajutok,“ sohajtott a fáradt utas.

A leányka csakugyan arra ment, a hol a cserebogár tanyája volt; midőn a jól ismert kertet megpillantotta cserebogarunk, örvendezve kiterjeszté szárnyait s rövid idő múlva ismét otthon volt testvérei és ismerősei körében. Sok csodás dolgot mesélt aztán, elhallgatva persze bajait és félelmeit, de végül megvallot-

ta, hogy bizony mégis csak jobb otthon.

Ne is eng dje magát szájaskodó kalandorok által senki elszédítettni arra, hogy olyanba fogjon, a mihez nincs elég ereje és tapasztalása; maradjon csendes kis házi körében, mert bármily szép a világ, mégis csak legszebb és legjobb otthon.

TALÁLOS MESE.

Benne vagyok a kolompban, a harangban
nem vagyok.

Benne vagyok a tuskóban, a tökében nem
vagyok.

Benne vagyok a esolnakban, a ladikban
nem vagyok.

Benne vagyok a bokorban, a csalitban
nem vagyok.

Benne vagyok a vaczokban, a fészekben
nem vagyok.

Benne vagyok a korsóban, a kulacsban
nem vagyok.

Benne vagyok a golyóban, a tekében
nem vagyok.

Benne vagyok a kagylóban, a csigában
nem vagyok.

Benne vagyok a czipóban, a kenyérben
nem vagyok.

Benne vagyok a szobában, de a házban
nem vagyok.

Benne vagyok a bankóban, de a pénzben
nem vagyok.

Benne vagyok a templomban, az egyházban
nem vagyok.

Benne én a bokrétaiban, de virágban nem
vagyok.

Most találj ki, hugom, őcsém, hogy én
miféle vagyok?

